

pustiu de februarie

Ursu Marian Florentin

PUSTIU DE FEBRUARIE

tu mă așteptai la un capăt
de lapoviță
iar eu la un capăt de răbdare,
pe-atunci,
pietrele caselor se mai lăsau rotunjite
de frigul dintre ani

noi ne apropiam unul de altul abia
după ce terminam de a ne citi gândurile
unul altuia,
după ce terminam a ne măcina nervii
pe piatra de moară
de pe suflet
sau după ce răstălmăceam zațul dimineții
și liniile din palme
la limita orizontului.

după aceea,
începeam să uităm
privindu-ne în oglindă amintirile,
oricum,
cea mai tristă noapte a fost când
crivățul remușcărilor străbătea
prin sticla ferestrei,
prin crăpăturile timpului,
tăindu-mi venele
și respirația
iar depărtarea se cuibărea
printre cearșafuri,
într-un spațiu gol
cât o muchie de tristețe,
cât o lamă infinită
de cuțit